

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. F. Ioannis Nider Ordinis Prædicatorum Theologi De Reformatione Religiosorum Libri Tres

Nider, Johannes

Antverpiæ, 1611

Sicut etiam aduersus immodicas stigmatum beati Francisci & B.
Catharinæ laudationes. §. 10.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45728](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45728)

sanctos post mortem ab aëclis commen-
dari, iustam existimationem sanctamque
opinionem deponeret illorum, qui propter
eximiam vitæ sanctitatem, cum Christo fe-
licissimè regnant, quamuis nondum fue-
rint publica celebritate Beatorum numero
aggregati.

§. X.

SED vt paucis ad hæc additis finem di-
cendi faciam (nam satis huius Disputa-
tionis magnitudo creuit) relegandas omni-
no censeo, duas vltra omnem hyperbolem
insulas superlationes: vnâ vulgariū quo-
rundam poëtarum, qui beatum Franciscū,
stigmatibus receptis, tam similem humani
generis Seruatori euasisse aiunt, quàm ouum
ouo; adeò vt si ambo cinericiis vestibibus in-
duti, simul Deiparæ virgini insperanti oc-
currerent, haud facilè primo aspectu ab illa
internoscerentur. O miserum sæculum, quo
talia effundere licet! Numquid fulgentissi-
mo Soli incēsa stipula æquabitur, vt quanta
sit illius immensitas, quanta huius paruitas,
minimè agnoscat? Certè oues & capræ
suos fœtus ab alienis nullo negotio discer-
nunt; & aues, quos ex ouis excluserint pul-
los, sine errore diiudicant: & feminarum sa-
pientissima, in suo agnoscendo filio, præ
cun-

cunctis hominibus speciosissimo, laboraret? Deliaci quidam gallinarij, quorum meminit Cicero in Academicis quæstionibus, quamuis magna esset inter se ouorum similitudo, cum vnum inter innumerabilia conspexissent, quæ id gallina peperisset dicere consueuerant: & Maria, obiectis Christo & Francisco, hæreret, ne vnum pro altero videretur? quis id benè sanus dicet aut credit? illi tantum credent, qui nesciunt solè, cum ortus est, obscuratis ceteris sideribus, solum apparere. Sed vt tantisper Dei Genitricem missam faciamus, & moderatiùs infaniendi obtenta licentia, ego multo magis animi penderem, sustineremq; iudiciù, si mihi Christus vnà cum Petro Apostolo Romæ crucifixo, cù Simone Chanaanò, qui Ierosolymis idem supplicium subiit, aut cum Christophoro Toletano, cuius iam est in tota Hispania celebratum nomen, (quoniam spinosis primùm virgis crudelissimè cæsus, deinde vepribus coronatus, ac tandem clavis & gladio in cruce pro Christo & sancta Inquisitione transfossus fuit) occurreret, quàm si cum Francisco. Illi enim, oculorum saltem iudicio & existimatione, vulnera eodem modo quo Christus pertulere, hic longè aliter. Neque alienus à vanissima illa hyperbole & superlacione fuit, immodi-

cus quidam sanctissimi Patris nostri Francisci laudator; qui peramplo verborum apparatu, eam, post recepta vulnerum insignia, inter ipsius ac Christi corpora similitudinem fuisse dixit, vt cum eius animus cælum ingressus est, nisi lumine gloriæ illustratus fuisset, vt primùm corpus Christi conspexit, in illud sese, tamquam si suum foret, immerisset. Ridèda planè philosophia. Quasi animus à corpore auulsus, generatim atque vagè in corpus humanum sit propensus, & non in proprium corpus tātum. quid? quòd non dico Francisci animus, qui vt in corpore existens purus & integer fuerat, ita ab eo liberatus maximè perspicax fuit; sed cuiusuis pueri etiam ad supplicia eterna damnati mens, si corpus Christi videat, agnoscat esse viuens, & proprio animo tamquam forma præditum: quomodo igitur in illud, tãquam si suum esset, impetu suo ferretur? Pudet in his anilibus fabulis refellèdis immorari, præfertim cum eos corrigere velimus, de quibus vix sperandum est, etiam his perlectis, linguam cohibituos, & tanti Ordinis gloriam huiuscemodi nugis imminuere desituros. Illud tamen haudquaquam tacebo, ridiculum valde esse, Scoto existimante animum beatum ad diuinam essentiam perspicuè contemplandam minimè egere lumine
glo-

gloriæ, quemquam eius asseclam illud efflagitare ad corpus Christi ab alio corpore discernendum.

Altera est imperiti cuiusdam Poëtæ emphasis, qui cum nonnullas Catharinæ imagines supposito disticho ornare voluisset, fœdauit. Hac enim inepta collatione vtitur:

Parce hominum superumq̄, Pater: tibi turpia miles,

Nobiliora mihi vulnera fecit amor.

Quis, obsecro, hunc hominem ferat, qui Catharinam talia proferentem inducit, quæ ne præfata quidem venia dici absque intolerabili arrogancia possunt? Nam neque Christi vulnera turpia sunt, neque vlla nobiliora dantur. Qui igitur huiuscemodi exaggerationibus proferendis, populorum plausum quærunt, nisi in deteriora labi cupiant, illud beati eximiique Doctoris Hieronymi, quasi vaticinium pertimescant: *Ex verbis inordinate prolatis incurritur heresis.* Quod ne vniquam nobis contingat, non modo quidquid in hac Disputatione ad Dei, omnium benefactorum beneque dictorum magistri, impulsoris, causæ opificis, & conseruatoris gloriam, eiusque seraphicæ sponsæ Catharinæ encomium diximus, sed vniuersa quæ in hanc diem scripsimus, sanctissimo Patri Clementi VII. qui sedē cælo proximam tenet,

tenet, eiusq; perdoctis & integerrimis delegatis, fidei censoribus corrigenda offerimus.

Te autem beatissimam præpotentis Dei matrem, te angelorum Imperatricem, te Ecclesię propugnaculũ, te omnium sacrarum Religionum Patronam (cuius sanctissimis & Deo gratissimis precibus, si quid in me boni est, si quid mali non est, me debere profiteri) obsecro, vt quemadmodum à Deo Optimo Maximo, mihi tanto munere indigno, obtinuisti, vt seruum tuum Franciscum, conserui sui Patrisq; mei Dominici socium, commilitonem, & quasi germanum fratrem, à puero vehementer dilexerim, eiusq; Ordinem, ex quo tamquam è sacro fonte innumerabiles Sancti promanarunt, æquè ac meum ipsum amauerim; ita nunc quoque, pro data tibi à Filio potestate, nostram hanc elucubrationem ab omnibus Dei seruis (quos, cuiuscumque Ordinis sint, summa pietate veneror) præcipuè verò à tuis filiis, meisq; fratribus Minoritis, in bonam partem accipi iubeas.

Gg

APPRO.